

ГРУДЕНЬ

1984

№ 23

— Регулярно приймайте ліки, а головне — більше гуляйте в чистих водоймах.

Вздуровенко БУАМ!

Дуже щирий лист
міністру зв'язку УРСР тов. В. І. ДЕЛІКАТНОМУ

Вельмишановний
Володимире Івановичу!

Ласкаво прошу пробачити мені, що адресу цього листа саме Вам, а не комусь іншому з міністерства, ну, хоча б тому конкретному шановному товаришеві, котрий безпосередньо відповідає за роботу місцевої радіомережі нашої республіки й отримує за це конкретну державну зарплату. Я добре розумію, що керувати Вам доводиться величезним і складним господарством і клопоту у Вас того стільки, що й угору ніколи глянути. А що вдієш — міністр у міністерстві всьому голова.

І все-таки, чому це я, знаючи вашу величезну завантаженість, вирішив звернутися особисто до Вас, вельмишановний Володимире Івановичу? Послухайте, скажу. Ще на початку минулого року я послав був міністерству доповідну записку, в якій розповів про те, що редакційна пошта одержує багато скарг на незадовільну роботу радіотрансляційної мережі на селі.

У тій доповідній були вказані конкретні райони, селища і села, адреси скаржників, у домівках яких місяцями німуть або ледь шамкотять, як старий беззубий дід, радіодинаміки. Причин такого неподобства багато. Там, дивись, попадали на землю давно прогнилі стовпи, а там, гляди, бульдозерист рив для якихось потреб канава й одним махом зробив з радіолінії таке місиво, що хоч лазаря співай. А ще десь міцно тримає за горлянку радіомережу просто холодна, байдужа рука безвідповідальних зв'язківців.

Минув місяць, і редакція одержала розгорнуту відповідь з міністерства. Правильна, ділова, оптимістична відповідь. Усе, мовляв, буде гаразд, все буде належним чином враховано, радіодинаміки більше не німітимуть, не шамкотітимуть, а справно радіотранслюватимуть, як їм і належить. Відповідь підписали Ви, будучи тоді ще першим заступником міністра.

Скажу по правді, вельмишановний Володимире Івановичу, що оптимізмом міністерської відповіді я пройнявся до глибини душі. Ну, все, подумалося мені, на недоліках радіомовлення на селі тепер буде поставлено ваговиту крапку й скаргам такого жанру настане кінець. Правда, невдовзі один скаржник написав мені дуже колючого листа. «Після того, дорогий «Перче», як ми тобі поскаржились, що в нашому селі мовчить у хатах радіо, діло пішло на краще. Тепер уже хоч раз на місяць наші радіоточки подають короткий голосочок: «Товариші колгоспники, вносьте абонементну плату». От і виходить, як у тій приказці: «Поправився наш тато. То раніше плював на груди, а тепер — на бороду».

Ну, подумав я, окремі недоліки ще подекуди часом трапляються, але калатати з цього приводу в усі давори й уподібнюватися тому дивакові, який виліз на лежачу вербу, на самий верх, і заволав: «Ой людоньки, рятуйте, бо впаду й розбіюся», — я, розуміється, не став.

Але редакційна пошта — це такий точний барометр, який безпомилково

показує саме те вузьке місце нашого побуту, де без перчанської мітли поки що, на жаль, не обійтися.

Якщо Ви хочете знати, що нині показує цей барометр, то я скажу — збільшилась кількість скарг на незадовільну роботу сільських телефонів, не менше їх на такі малоприсмні явища, як несвочасна доставка газет і журналів передплатникам.

Але найбільше скарг надходить на прикрі огріхи знову-таки в роботі сільської радіомережі. Шануючи Ваш час, наведу лише декілька найсвіжіших фактів, наведу коротко, у телеграфному стилі.

ФАКТ ПЕРШИЙ. У селі Шевченкове Броварського району Київської області вже рік дружно мовчать, ніби їм заціпило, радіоточки в кожному домі.

ФАКТ ДРУГИЙ. У селі Райгород Кам'янського району Черкаської області мовчать вони вже сім місяців. Кілька разів зверталися колгоспники зі своєю печаллю до райвузла зв'язку, але як горохом об стіну.

ФАКТ ТРЕТІЙ. Мешканці селища Кам'янець-Подільського цукрозаводу (а їх там проживає понад 4 тисячі чоловік) вже давно забули, як говорять і співають їхні радіодинаміки.

ФАКТ ЧЕТВЕРТИЙ. З квітня уперто мовчать вони і в будинках по Першотравневій вулиці в селі Ковалівка Немирівського району Вінницької області. Ковалівці теж скаржилися начальникові райвузла зв'язку, але це теж допомогло, як мертвому припарки.

Ще раз кажу, що, тільки шануючи Ваш час, я не стану продовжувати перелік такого радіонеподобства. Дозволю собі лише процитувати кілька рядків з листа, що надійшов цими днями від громадянина Лавренчука з села Острожок Баранівського району Житомирської області. «Для мене радіо в хаті — це більше, ніж «Отче наш» для віруючого, — пише скаржник. — Але вже півроку мовчить мій динамік, уперто мовчить, і я почуваю себе так, ніби мене хтось обікрав».

Вірю, глибоко вірю, вельмишановний Володимире Івановичу, що Ви поділяєте цю думку і ці слова простого, так би мовити, радіослухача. Тут уже, як сказав поет, — ні додати, ні відняти! Радіо було і лишається могутнім засобом нашої ідеологічної, культурно-освітньої роботи, особливо на селі.

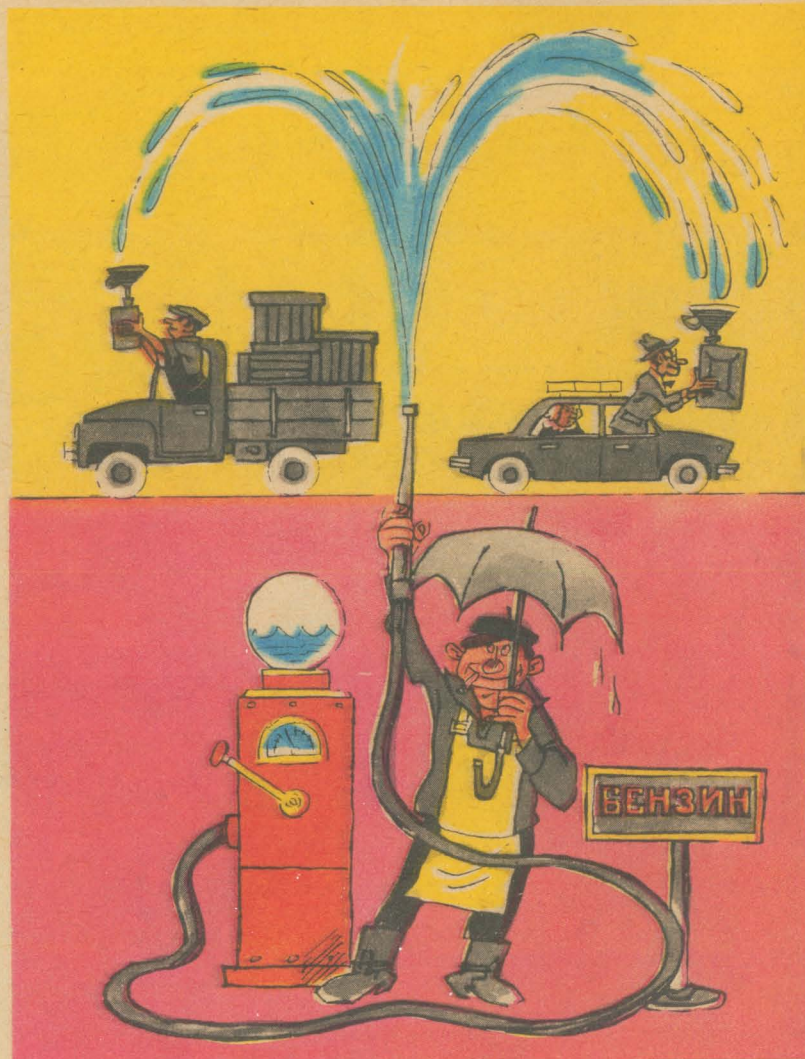
Вірю, глибоко вірю, вельмишановний Володимире Івановичу, що в недалекому майбутньому (а може, й трохи раніш) редакційна пошта «Перця» просто забуде, що таке нарікання, що таке скарги радіослухачів на всілякі зриви, на всілякі недоліки в роботі сільської радіомережі. Забуде, бо їх не буде! Бо Ви зробите все, щоб у республіці нашої не було ні однісінького «обкраденого» радіослухача, щоб у кожній сільській оселі скромні радіоточки достойно робили своє велике благородне діло.

Ще раз кажу — глибоко в це вірю, бо якби не вірив, то й не писав би Вам цього листа.

Від усього серця

Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. І. СИЧОВА
(Видавництво «Плакат», Москва)

Немовби приватний відкрив магазин:
Наливо й направо пускає бензин.
З бензинових крапельок — дощ золотий...
Пора вже такого — під душ крижаний!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Якщо вам терміново знадобиться глина і поблизу її не виявиться... досить узяти кілька цеглин виробництва Диканського заводу будівельної кераміки і облити їх водою. Цегла тут же розм'якне...» Про цю маленьку господарську хитрість, яка, проте, не раз оберталася великими прикростями для тих, хто купував цю цеглу аж ніяк не для продукування з неї глини, — розповідала сатирична замітка, опублікована у розділі «Виставка ширнетреба» («Перець» № 14).

Диканський районний комітет народного контролю (Полтавська область) ретельно перевірів зазначені в журналі факти бракоробства. За недобросовісне виконання службових обов'язків майстра по контролю за якістю продукції Довгач С. В. з посади звільнено. Мешканцєві села Стасі В. М. Гризі, який став жертвою бракоробів, завезено якісну цеглу. До того ж за рахунок одного з винуватців — старшого майстра Бражник Л. В.

Про ці справедливі заходи повідомив редакції голова комітету В. Т. Бельга.

ПОСТРІЛИ

З ЛУКА

- Горобець піднімається на орлину висоту тільки в чийось кігтях.
- Шахрай ошуканому не співчуває.
- Чи можна вважати принциповістю осялчу впертість?
- І в когута, коли він кукуряє, є хвиля натхнення.
- Вовк одягає овечу шкуру не для тепла.
- Графомани! Бережіть папір!
- Нє стрибай із радіоців, коли надто низька стеля.

Дмитро АРСЕНИЧ.

ВИРОДКИ

Сергій Клименко й Сергій Клевець провели в дніпропетровському аеропорту Любу і поспішили на залізничний вокзал. Сіли у вагон № 4 електропоїзда, щоб їхати до Дніпродзержинська, де вони мешкали в робітничих гуртожитках. Була ніч із 4 на 5 березня. Клименко розповідав своєму другові, що ось повернеться Люба з Ташкента, куди поїхала у відпустку до батьків, і вони подадуть заяву в загс... Тоді ж друзі й помітили, що повз них кілька разів пройшов, похитуючись, хлопець у дублянці. Ще й закурити попросив. Не знайомий, що звуть його Юрій Семип'ядний і що в сусідньому вагоні він скаже своєму двоюрідному братові й дружку: «По-моєму, там сидять двоє з Карнаухівки, які торік мене били...»

Віктор Шапошник п'яно гикнув, дістав з кишені недопиту пляшку самогону, дав ковтнути Семип'ядному й решту допив сам. Потому ударив пляшкою об сидіння й відбив дно. Міцніше затис у руці залишки посуду з гострими, як у бритви, краями...

Тепер давайте розкрутимо стрічку часу назад і простежимо дії братів, водночас фіксуючи: де, коли й хто міг би їх зупинити і таким чином запобігти страшному лихові.

Шапошник і Семип'ядний — мешканці селища Таромського — працюють у Дніпропетровську. Але тієї ночі їхали не з роботи. Перед цим були в сусідньому з Таромським селищі Карнаухівці. Пили. Власне, пити почали зранку, ще вдома. На загал видудлили близько десяти пляшок горілки й вина. В окремі моменти помагали їм у цьому нерозлучні друзки В. Г. Бігун і В. М. Євтушенко. Під кінець дня — а це була неділя — пили в кочегарці карнаухівського Будинку культури. До речі, в Карнаухівку Семип'ядний прибув у вельми важливій справі. За день до того дільничний інспектор В. В. Євтушенко відібрав у нього особисті документи й ніж. У Будинку культури відібрав, де він, п'яний, хуліганів. Не склав протокола, не направив у медвигверзник, а подружньому покарав, спитав, чи добереться сам додому і на прощання (цитую свідчення дільничного) «попросив дружинників, щоб ті провели його до електрички».

Отож Семип'ядний приїхав 4 березня забрати в дільничного своє посвідчення, записну книжку й проїзний квиток. Про гострий ніж сказати нічого не можу, бо він, як визначать експерти, був «кухонним» і тому не вважався «холодною зброєю». Хоча пізніше сам Семип'ядний скаже, що брав його «для самооборони». Дільничного інспектора він не знайшов; але тут виникає цікава думка: якщо хуліган наважився іти п'яним по документи до представника охорони правопорядку, то чи не могли і в минулому виникати аналогічні ситуації?..

Була ще можливість запобігти трагедії, буквально за кілька годин. Під час танців Шапошник, Семип'ядний, Бігун та Євтушенко вирішили з вішалки в Будинку культури вкрати шапку. Це зробив Бігун, а інші «прикривали» його. Нутрієву шапку вихопив у злодія директор Будинку культури П. А. Власенко. Не гукнув дружинників (адже явний грабіж!), а просто забрав шапку й повісив її на місце. Ось той випадок, мабуть, і наштовхнув на думку Семип'ядного й Шапошника, коли вони попрощалися з друзками, гайнути електричкою до Дніпропетровська в пошуках здобичі. Хотіли

в напівпорожньому вагоні здерти шапку з однієї жінки, але придивилися — вона в'язана, недорого. Не захотіли морочитися. В Дніпропетровську одразу ж пересіли на електропоїзд, що йшов назад...

А тепер — хто такий Шапошник. Хронічний алкоголік. Ще школярем перебував на обліку в міліції; тоді ж, з метою пограбування, напав на буфетницю. Працював токарем на трубопрокатному заводі. Часто з'являвся на підприємство п'яним, нерідко пив у цеху. Прогулював. Та цехове начальство крізь пальці дивилося на його «фокуси». Недарма ж про все це на адресу директора трубопрокатного заводу В. Г. Чуса буде надіслано серйозне представлення слідчих органів (таке ж представлення послано й на ім'я начальника Дніпропетровського локомотивного депо Придніпровської залізниці Г. А. Акімова, де працював фрезерувальником Семип'ядний). У травні минулого року Шапошник побив молоду жінку — так, що та втратила свідомість; як установить слідство, брати й гоп-компанія постійно пиячили і їздили в Карнаухівку та затівали там бійки...

А от дільничний інспектор селища Таромського В. М. Васько нічого цього не бачив і не чув. Мало того, чорним по білому напише, що таромські й карнаухівські хлопці живуть у великій дружбі й мало не цілуються, що знає Шапошника й Семип'ядного «як простих і гарних хлопців; порушень правопорядку, появи в нетверезому стані, дрібного хуліганства — не було...»

Не знаю, віддає інспектор Васько честь хуліганам чи ні, але що він з усіх сил, як і його карнаухівський колега, намагається створити видимість «тиші й благодаті» на своїй дільниці — в цьому годі сумніватися. Думається, що звернули б вони пильнішу

увагу на Шапошника та іже з ним — та й не тільки вони! — виконували б сумлінніше свої обов'язки щодо профілактики, наведення порядку і т. д., то навряд чи підійшли б у порожньому вагоні тієї ночі до Клименка й Клевця затуманені алкоголем, розперезані до краю вироdkи.

А вони підійшли. З усмішками на обличчях. Це ввело в оману двох чесних хлопців, двох робітників, які б могли дати гідну відсіч бандюгам. І особливо Клименко — спортсмен, самбіст, у недавньому військовослужбовець, з честю виконував інтернаціональний обов'язок радянського воїна в Демократичній Республіці Афганістан, за що був удостоєний урядової нагороди. Шапошник зупинився над сидячим Клименком і, ні слова не кажучи, вдарив його в шию надбитою пляшкою, яку сховав був під куртку. Клевець схопився й крикнув: «За що?!». «А ви звідки?» — спитали ті. «З Дніпродзержинська». «А... а ми думали — з Карнаухівки...»

Електропоїзд саме рушив від зупинки «Платформа № 169». Клевець зірвав стоп-кран. Вивів Сергія. Підбіг до машиніста, сказав, що друг стікає кров'ю й попросив передати по радіо на станцію Сухачівка, щоб вислали швидку допомогу. Машиніст електропоїзда № 6003 В. О. Тихонов відмовився це зробити. А прийди машина швидкої трохи раніше — хтозна, як би було з тяжко пораним...

А тим часом Семип'ядний нахилився над умираючим і витягнув у нього з кишені паспорт, у якому було чотири карбованці й адреса, написана рукою Люби, — адреса куди мав написати нареченій і куди він уже ніколи не напише.

Клевець не застане двох вироdkів — вони втечуть. Чотири карбованці будуть пропиті наступного дня.

Колгоспники села Семенівки Криничанського району Дніпропетровської області у своєму листі, який підписало понад 150 чоловік, просили інстанції: за звіряче вбивство їхнього земляка Сергія Клименка покарати винуватців за всією суворістю закону.

В. Я. Шапошника засуджено до виняткової міри покарання — до розстрілу. Ю. І. Семип'ядного — до трьох років позбавлення волі.

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. М. КАПУСТИ

— Коли закінчите вивантажувати цеглу, приберіть оце сміття.

ШІСТНАДЦЯТИЙ

ГУМОРЕСКА

Колектив у нас дружний. П'ятнадцять чоловік і начальник — шістнадцятий... за останні три роки. Попередні п'ятнадцять довго не затримувались.

Перший, пам'ятаю, був хлопець непоганий. Але в нього чомусь на особистому фронті боротьба протилежностей вийшла, і він пішов. Від дружини і від нас.

Наступник попався — типчик! Такі діалекти при жінках ввертав! Телефони — й ті червонили. Отож інтелігента, якого після нього призначили, ми вже просто не розуміли. Начебто й не нашою мовою розмовляв.

І кожний наступний новий начальник не встигав навіть зрозуміти, куди він потрапив, за що його б'ють і за що йому боротись. У нього голова обертом йшла, бо цьому чимдуж ми сприяли. Він не встигав сили відчувати, у смак увійти. А ми — увійшли. Нам сподобалось.

Адже Кулькова сорок третю шкарпетку на роботі дов'язує. Халтурський уже чотири дипломних поміг захистити, не рахуючи курсових. Ми з Бараненком тисячну партію в шахи зіграли. А Клопиков взагалі за своїм графіком на роботу ходить. Начальство нас в обличчя запам'ятовувати не встигало.

Один, правда, спритний попався. Швидко запам'ятовував. Та нічого. Тепер він нас довго пам'ятатиме...

А сьогодні раптом призначили... мене, шістнадцятим. Усі спочатку розгубилися, але швидко акліматизувались. Через годину, дивлюсь, Кулькова в'язання дістала. Халтурський заочникам своїм по телефону цінні вказівки видає. Бараненко у шахи зіграти пропонує. А Клопиков узагалі до дверей попрямував.

Ну, думаю, дзуськи! Дружба дружбою, але при такій роботі скоро на моєму місці сімнадцятий командувати буде! Трахнув по столу кулаком, аж кактус з підвіконня звалився.

Дивлюсь — подіяло. Сидять усі, працюють, пріють. Олівці скриплять, рейсфедери гнуться. Ось так краще, думаю. Ще раз для певності по столу грюкнув і пішов. Важливе питання вирішувати. Вже два тижні тещину шубу з хімічестки забрати не можу.

Микола ХРАМЦОВ.

м. Вінниця.

КИРИЛО СПІШИТЬ НА РОБОТУ

І знов настає заклопотаний день,
Свою нам готує турботу.
Ану розступіться з дороги, лишень,—
Кирило спішить на роботу.

Аж шапка у нього на очі сповзла,
Долоні змокрили від поту:
«Доб'ємо, хлоп'ята, цього ще «козла» —
І я побіжу на роботу».

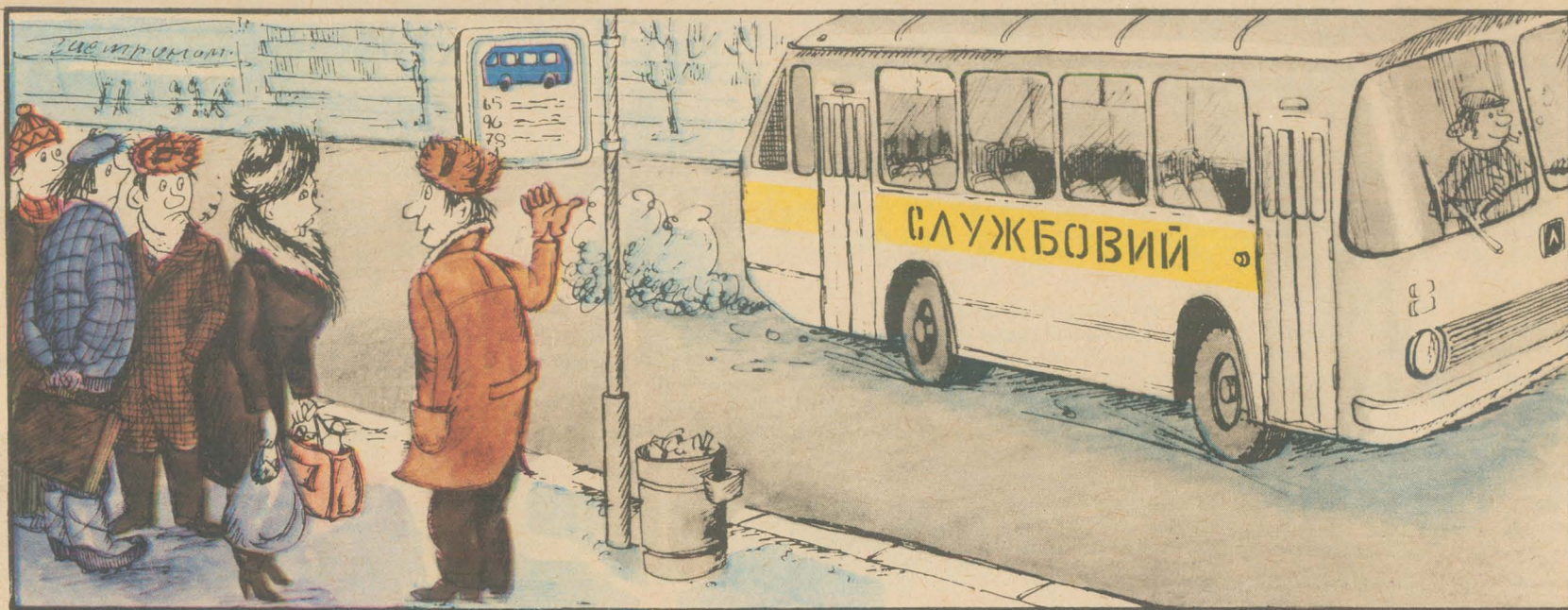

Побіг. Підпирає в буфеті стіну,
Збиваючи наспіх охоту:
«Хороше пивце, але більше не втну,
До того ж — лечу на роботу».

Вже люди долають вершини круті,
Як справжні герої, достоту...
Кирило ж, погляньте, і досі в путі,
Усе ще біжить на роботу!

Володимир СТРЕКАЛЬ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— А в цього автобуса, мабуть, служба така — їздити порожняком.

НЕ ТОЙ ДІАГНОЗ

Здибав лікаря п'яниця
І мало не плаче:
— Тремтять руки, подивіться,
Ніби хвіст телячий.

Той поглянув йому в вічі
Й мовив різкувато:
— А все тому, чоловіче,
Що п'єте багато.

Тут ханигу і прорвало.
Він як загорлає:
— В тім то й річ, що п'ю я мало,
Більше розливаю!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Чи може бути якась поважна причина погано працювати? Наші читачі свідчать: не може. Оскільки, як показує практика, за кожним фактом поганої роботи неодмінно стоїть безвідповідальність, нехлюйство, невміння налагодити справу.

Саме ці малоприємні риси були визначальними і в роботі завідуючого молочнотоварною фермою колгоспу імені Чапаєва Кривоозерського району Миколаївської області В. Н. Шкрабака. І як наслідок — якість молока на фермі залишала бажати кращого, годівля худоби була не дуже, щоб аж-аж, порушувалися санітарні норми і правила. Зрозуміло, таке становище не могло не

хвилювати рядових тваринників, у яких через це знижувалися і кількісні, і якісні показники їхньої праці. Цілком поділяючи тривогу колгоспників, Перець звернувся до голови Кривоозерського районного комітету народного контролю М. А. Маркасова з проханням перевірити лист, що надійшов від працівників ферми.

Після перевірки т. Маркасов повідомив: факти мали місце. Шкрабака з посади звільнено. Рішенням районного народного суду для часткового покриття заподіяних збитків на Шкрабака, а також спеціалістів колгоспу буде зроблено грошове нарахування.

ЩЕ РАЗ ПРО ТЕЛЕВІЗОР

ГУМОРЕСКА

Цей телевізор, мабуть, робили в кінці місяця. Принаймні, нормально він працював лише три дні. А вже на четвертий... Футбольний м'яч (наші саме із «Спартак» грали) чомусь дивно видовжився і став схожим на свого колегу з регбі, а гравці — на баскетболістів після тривалої дієти.

Втім, недаремно кажуть, що немає лиха без добра. Всі жінки, навіть ті, які вже і не мріють схуднути, в нашому телевізорі видавалися стрункими, довгоногими красунями. І я дедалі частіше почав критично поглядати на свою дружину — всього метр шістдесят чотири... Вона виявилась напрочуд кмітливою, і незабаром одне з крісел перед телевізором звільнилося.

Я думав, що це ненадовго, але чомусь жодна з високих і струнких не поспішала його зайняти, а інших я тепер просто не сприймав.

Потім зникли кольори... Я викликав телемайстра, але він чомусь не приходив, і тепер лише щомісячна сума розстрочки нагадувала про колишню кольорову гаму. Та згодом я став помічати, що й на вулиці трава не така вже й зелена, небо не дуже голубе, та й взагалі — усе стало чорно-білим.

— Дальтонізм — упевнено поставив діагноз лікар.

Але мені було вже однаково, тому що в телевізорі тепер працювала одна програма. Навчальна. Спочатку я навіть дивився не міг на ті інтеграли, та куди подінешся!..

Через місяць мене вже обурювало невігластво колег, які чомусь не могли, як я, вільно переходячи з французької на іспанську, підтримати розмову про теорію гравітаційного поля...

Останнім зник звук. Майстер не прийшов і цього разу. Тільки тоді я зрозумів глибинний зміст виразу «Язик мій — ворог мій». Справді, навіть люди стільки балакають, і так же все

можна зрозуміти — по рухах, по виразу обличчя. Он і сусідка (до речі, метр сімдесят п'ять!), яка все частіше заходить, почала мене прекрасно розуміти, без жодного слова...

Нарешті, востаннє блимнув і надійно потьмянів екран. Я лежав горілиць у темній кімнаті і роздумував, чи варто прокидатися вранці, адже на прихід майстра надії вже не було...

Мої роздуми перервав дзвінок у двері. Це знову прийшла сусідка. Побачивши згаслий екран, вона чомусь зраділа і рішучим кроком попрямувала до мене. Мабуть, хотіла розділити моє горе. Можливо, це їй і вдалося б, але саме тут з чомоданом у руці і всепрощаючим виразом на обличчі ввійшла дружина. І, як завжди, зрозуміла все неправильно.

— А, так ти ще й баб...
...ба-бах, одне слово, по телевізору! І раптом темряву розсіяв екран, що знову вигравав усіма барвами веселки, а напружену тишу — соковитий голос диктора: — Йде сорок третя хвилина першого тайму. Чергова атака на ворота суперника, удар...

Тільки от м'яч тепер став схожим на мандарин, а футболісти — на членів клубу товстунів, просто дивитися огидно.

А втім... Все-таки, що не кажіть, розмірковував я за кілька днів, а справжня жінка не повинна скидатися на страуса, як ота сусідка довготелеса. І дозволив дружині облишити дієту.

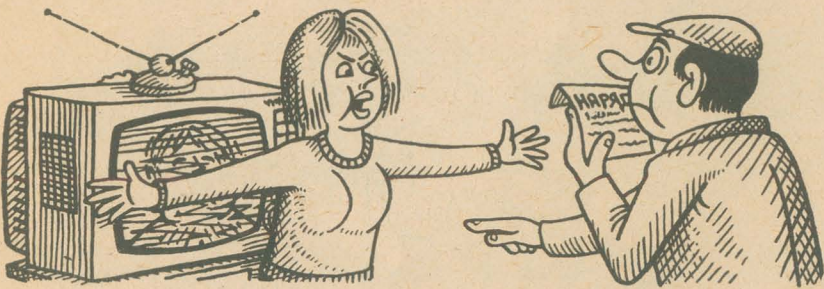
Наше сімейне щастя досягло апогею, коли раптом:

— Майстра викликали? Я, щоправда, трохи забарився... Ну, нічого, зараз швиденько відрегулюю...

Договорити він не встиг. Наче обпечена, підхопилась дружина:

— Ось бери троячку і йди собі! Я тобі відрегулюю!

В. КИРИЧЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Давно відомо, що хліб усьому голова. Що без нього обід — не обід і вечеря — не вечеря. А на Козельщинському (Полтавщина) хлібокомбінаті випікали такий хліб, що деякі люди вже призвичаїлися навіть борщ без хліба їсти. Бо був він недопечений, глевкий, кислий, — одне слово, дуже несмачний. Не раз вже скаржилися мешканці райцентру директорові того хлібокомбінату Гошенкові В. І., та все безрезультатно. Написали тоді вони листа до редакції. А Перець попросив Козельщинський райвиконком ретельно перевірити цю справу.

Як повідомив голова виконкому М. М. Приходько, факти при перевірці підтвердились. За допущені недоліки в роботі та незадовільне реагування на скарги населення Гошенка В. І. з посади директора хлібокомбінату звільнено. А роботу хлібокомбінату райвиконком та правління райспоживспілки взяло під постійний контроль.

ОЗ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ПОДАРУЮ

Новорадчанському приймальному пункту від Народицького райпобуткомбінату новий холодильник «Кристал-9», що відпрацював лише півтора місяці. Оскільки ремонтувати холодильник, майстри-побутовики відмовляються, його цілком можна використати як шафу для зберігання скарг клієнтів.

О. ЯСТРЕМСЬКИЙ.
Село Нова Радча
Народицького району
Житомирської області.

ДОВІДОМА

жителів селища Борова
Фастівського району
Київської області!

Обласне управління
молочної промисловості

ПОВІДОМЛЯЄ:

у зв'язку з тим, що Л. І. Желябін
начальником механічних майстерень
управління, розташованих у Боровій,
уже не працює,

ВСІ ОБЦЯНКИ

реконструювати селищну баню,
які давалися ним з 1981 року,—

НЕДІЯСНІ.

ШУКАЄМО ВОРОЖКУ,

яка зуміла б вигнати нечистого духа
з розподільного щита трансформатора
на центральній майстерні
Фрунзевської райсільгосптехніки.

Як тільки подме свіжий вітер, нечистий дух починає біситися: тріщати, гриміти, димити й горіти, а робітники майстерні розбігаються хто куди. Гасне світло на вулицях і в будинках, припиняється ремонт сільгоспмашин, — аж поки вітер не вицхне і нечистий дух не заспокоїться.

Оскільки працівники сільгосптехніки з нечистим духом самотужки не справляться, а ми туди потікатися не хочемо, — уся надія — на ворожку!

УВАГА!

Дирекція радгоспу імені Фрунзе

ЗАПРОШУЄ

жителів та гостей села Тузли
Березанського району
Миколаївської області
на сьомий щорічний
традиційний вечір, присвячений початку ремонту водопроводу.
У програмі — гарячі запевнення, що наступного року вода в кранах буде.

СПЕЦІАЛІСТИ

Фрунзевського району
електричних мереж
(Одеська область).

ЩИРО ДЯКУЄМО

за постійне піклування і турботу

працівникам Краматорського міськгазу (Донецька область), які ось уже два роки не забувають щомісяця попереджати нас про небезпечність користування несправними газовими колонками. Ми впевнені, що такі дбайливі працівники колись обов'язково ще й полагоять колонки в нашому будинку.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 22-а
по вулиці Двірцевій.

ВІЗЬМУ УРОКИ

їзди

на велосипеді «Україна»
з однією педаллю,
оскільки усі надії на те, що
Харківський велосипедний завод замінить мені браковану педаль на якісну, давно уже лопнули (як і сама деталь!).

А. М. ЮРЧЕНКО
з с. Матюші
Білоцерківського району
на Київщині.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ

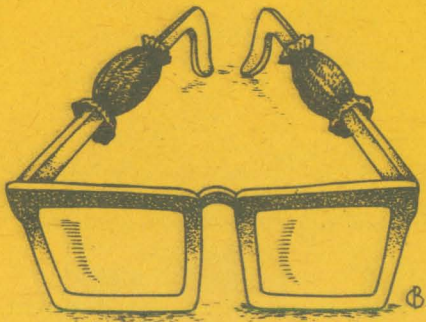
«Шляхом Леніна»
Хмільницького району
Вінницької області

ПРОДАЄ

будівельні матеріали,
завезені для ремонту
Морозівського сільського клубу
хтозна-коли.
За довідками звертатися особисто
до голови колгоспу Ф. С. Луцькова.
ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ.

ВІСНИК
З ПЕРЦЕМ

Мал. В. СЕМЕРЕНКА

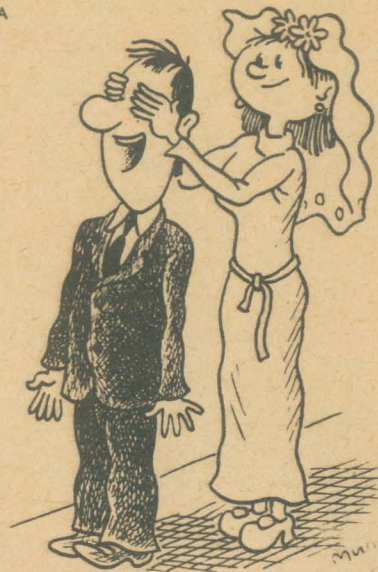
Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Нюся!.. Муся!..
Наташа!..

Мал. В. ПЕТРЕНКА

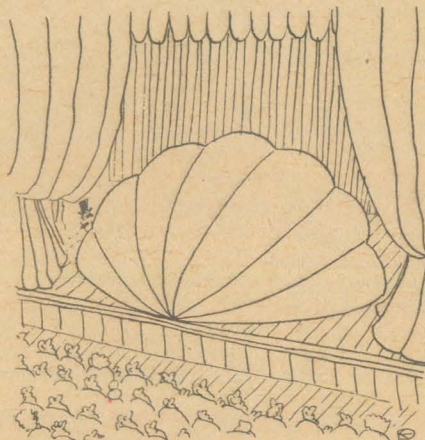

— А от з дутими процентами він явно переборщив.

Мал. Т. ЮНАКА

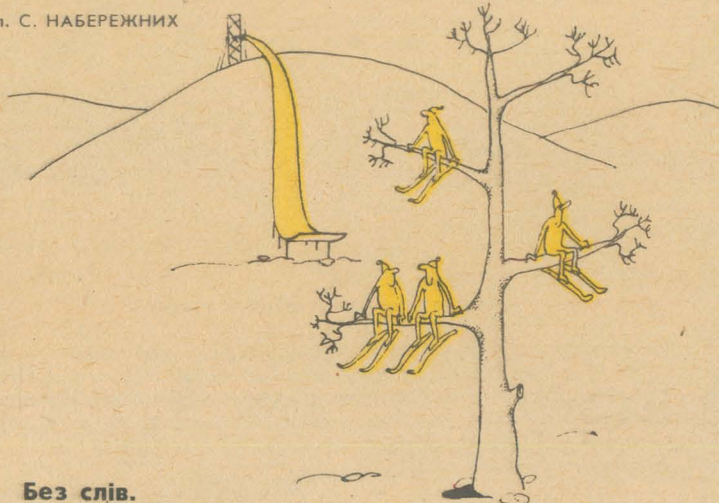

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

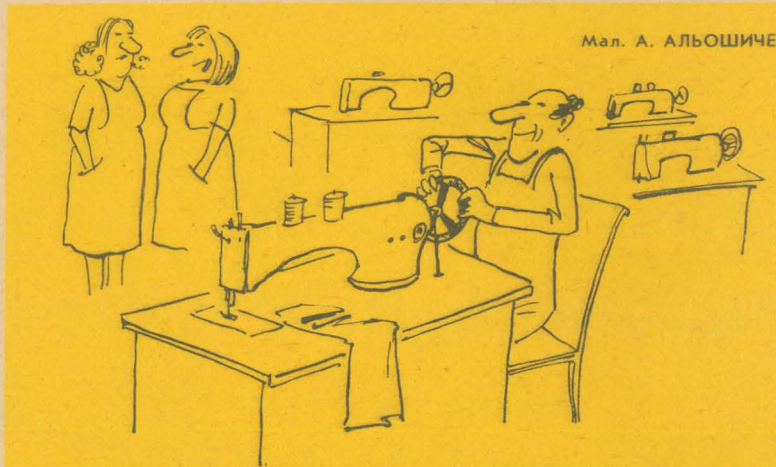
Без слів.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. А. АЛЬОШИЧЕВА

— Цими днями купив «Запорожця»...

Мужній вчинок

УСМІШКА

Звістка про те, що напередодні нормувальник Василь Шукайло врятував окрасу сусіднього підприємства Вірочку Попелясту, яка мало не втопилася в останній день своєї відпустки, вихором облетіла робочі кабінети. Першим прийшов висловити своє захоплення героїчним вчином товариша по роботі рахівник Терентій Степанович.

— Чув, чув,— урочисто проказав він ще з порога.— Від якої дівчини біду одвів! Молодець! Не перевелись ще козаки у нашій конторі. Прийми мої найщиріші вітання.

Тільки той вийшов, як до кабінету влурхнула Елеонора Михайлівна, наставник молоді і безпосередній начальник Шукайла.

— Немає слів!.. — захоплено прошебетала вона. — Весь планово-економіч-

ний відділ пишається таким рішучим та відважним працівником. Яке щастя, що саме ви опинилися на отому пляжі.

Не встиг вивітриться п'яний запах французьких парфумів Елеонори Михайлівни, як зі словами подяки завітав старший інженер Євген Максимович Петльованій:

— Вважай, друже, що про твій безстрашний вчинок незабаром знатиме увесь район. А може й область. Уже дзвонили з газети. Готуйся стрічати кореспондента. Вважаю, адміністрація

теж не залишиться в боргу. Подяка, вважай, забезпечена. Якщо не премія.

Євген Максимович хотів ще щось додати, але саме в цей час голосом шефовой секретарки обізався селектор: «Товаришу Шукайло! Вас терміново викликає директор».

— А що я казав! — прорік Петльованій. — Або кореспондент прибув, або наказ про премію готовий.

Хвилину через десять, шкребучи потилицю, Шукайло, вийшов з кабінету директора.

— То — що? — підбіг до нього Терентій Степанович. — Премія чи подяка?

— Догана, — махнув рукою Шукайло. — І премія тую-тую!..

— Як же так?! — виказав своє здивування Петльованій, який щойно приєднався до них.

— А так. Я учора відпросився на день у шефа, пояснивши, що хочу з'їздити в село до хворої матері. Не забув... Питає, як це можна одночасно бути і в селі, і на міському пляжі. Що я йому міг сказати?.. Ех, хлопці!.. Догана — таке... Але квартальна премія!..

Роман ДЕМЧУК.

Зарічне
на Ровенщині.

У степу видно все. Особливо — у такому рівному й широкому, як херсонський степ. Скажімо, вийдеш увечері з дівчиною кілометрів за чотири від села перевірити, чи з того боку, де належить, зійде молодий місяць, — а вранці сусідка вже ехидно поздоровляє матір з невісткою.

Або згадаєш десь між кукурудзинням стократ оспіване поетами босоного дитинство, й собі закоротиш оспівати його; втягнеш із свистом у себе озоноване повітря та як заведеш напівбаритом-напівдискантом: «Ой, гилля, гилля!» — а дома в обід дружина замість борщу нотацією пригощає: чого ти, мовляв, наче п'яндига якийсь, виєш у кукурудзі, бригадир з району повертався і всім про це розповідає.

Чи сядеш аж ген на межі з сусіднім радгоспом перепочити, розведеш невеличке багаттячко, викопаєш тут же десяток картоплин, спечеш їх, — а увечері дідуся-довгожителю, котрий уже п'ять років і за ворота не витикається, запитує із хвіртки навпроти: «Ну, як радгоспна картопелька, не перепеклась?»

Усе, геть усе видно в степу. Так вважав й Іван Павлович Лагус. А вважалося так, поділився тим, що він бачив на території свого радгоспу імені 50-річчя ВЛКСМ Каланчацького району, з компетентними установами.

На велике здивування І. П. Лагуса, компетентні установи досить гостро відреагували на його заяву і роздратовано пояснили йому, що насправді нічого він, себто Лагус, не бачив і взагалі нічого йому, Лагусові, не видно, позаяк нічого з того, буцімто баченого ним, не видно їм. А для певності надзвичайно оперативно затулили Іванові Павловичу очі по-швидкісному сформульованим наказом дирекції про звільнення його з посади завідувача радгоспною ремонтною майстернею. Щоб менше роздивлявся навкруги.

Тепер уже, на подив компетентних установ, І. П. Лагус, однак, затявся. І продовжував уперто доводити, що все описане ним він таки бачив і може довести це будь-якій поважній і неупередженій комісії.

Таких поважних комісій за рік набралось одинадцять. Висновок кожної наступної з них рішуче підтверджував думку кожної попередньої. Згустком і квінтесенцією колективних розумувань одинадцяти комісій можна сміливо рахувати енергійне за стилем і тріумфально-зловтишне за духом повідомлення, котре надіслав редакції «Перця» перший заступник начальника управління сільського господарства Херсонського облвиконкому М. В. Заболотний: «Усі факти безгосподарності і зловживань не підтвердились».

Після цього настала черга дивуватися редакції. Справді-бо: якщо нічого

ну, зовсім нічого ніяк не видно було одинадцяти комісіям, то що ж, усе-таки, могло бути видно одному — лише одному — Лагусу? Тим паче, що він прислав ще одну депешу з настійним проханням приїхати і подивитися самим.

І ми поїхали у широкий степ. І подивилися.

Як не гірко й не боляче завдавати прикрощів одинадцяти поважним, зате, на жаль, упередженим комісіям, але нам чомусь вдалось дещо побачити. Можливо, саме тому, що ми подивилися неупереджено.

А побачили... Побачили, як господарює директор радгоспу Микола Микитович Скубаєв. І до чого він догосподарювався. У подальшому викладі візьмемо за основу діловий стиль письма М. В. Заболотного, тільки без відтінку зловтишньої радості. Бо тут немає чому радіти, а є лише привід ридати.

Отже, до чого догосподарювався Микола Микитович?

До того, що в радгоспі за одним рипом загинуло три тисячі голів птиці. За другим рипом — тринадцять тисяч. А всього загинуло птиці та іншої живності на 35.205 карбованців.

Догосподарювався до того, що серед рівного степу безслідно щезла ціла отара овець — 267 відгодіваних до зими баранів та вівцематок.

Догосподарювався до свідомого викривлення державної звітності: в радгоспі виявилось 447 прихованих вівцематок. Для чого вони потрібні? Можна й не бути особливо обізнаним із вівчарством, щоб збагнути: для того, щоб отаким хитрим робом виконувати план по окоту і при допомозі приписок та окоманювання демонструвати високий приплив овечого поголів'я.

Догосподарювався до того, що з відновленням стада великої рогатої худоби, з вирощуванням теличок, з розведенням свиней справи у радгоспі нікудишні. Продуктивність дійного стада низька, приріст ваги худоби на відгодівлі мізерний, великі збитки від падежу та вимушеного дорізування худоби і т. д., і ще багато «і т. д.».

Догосподарювався до того, що немає належного бухгалтерського обліку, що державні гроші й матеріальні цінності ідуть за вітром. Невідомо як і чому булькнули 37 тисяч карбованців. Саме на цю суму перевитрачено фонд заробітної плати. Облік тваринницької продукції у радгоспі примудрилися організувати так, що тільки хапай, якщо не дуже ліньки. Худоба, вівці, свині, птиця перед тим, як перетворитися на м'ясо, не зважуються. М'ясо або ж прибуткується не повністю, або зовсім не обліковується. Так, приміром, зникли 278 кілограмів яловичини й 437 кілограмів баранини, котрі, безумовно ж, не випарувались якимось не відомим науці способом, а таки шкварчали десь

на пательнях, тільки не відомо, на чиїх.

До того ж нерідко забивають худобу вгодовану, а в документах оформляють, як «худу». М'ясо ж потім за копійки реалізують (щоб не сказати — дарують) різним приемним директорів Скубаєву особам. Скажімо, забили чотирьохсоткілограмового бугая, а записали, буцімто його жива вага сягнула усього 213 кілограмів. Ну, а стосовно м'яса зазначили, ніби виявилось воно таким гідким, що й найгоłodніший вовчисько не спокусився б. І — пустили за нізачо. Цікава деталь. Директор так безмежно довіряє своєму комірникові Гончаруку і завідувачу фермою Ярошенку (безпосередньому винуватцеві втрати овець і загибелі птиці), що залюбки дозволяє торгувати м'ясом на їх власний розсуд.

Природно, з підсумками такого антиекономічного стратегування на ВДНГ не побіжиш. Позаторік план виробництва сільгосппродукції радгоспу не виконав, а торік — виконав лише на вісімдесят відсотків. План продажу державі зерна спромоглися витягти лише на 82 відсотки, яєць — на 74, вовни — на 85. Продуктивність праці знизилась на 13 процентів. Виконання плану по прибутках сягнуло... 24 процентів. Тобто наочно виявляється залізена послідовність і непохитність у діяльності дирекції: все — на зниження. Правда, один показник безупинно зростає: це — як не дивно — заробітна плата: вона проти плану чомусь підскочила на 12,7 процента.

Не вселяє оптимістичних сподівань і цього річний господарський підтюпець М. М. Скубаєва.

Та й звідки взятися тим сподіванням? Кадрів у радгоспі не вистачає. Одинадцять потужних тракторів простоюють, бо немає механізаторів. Рівень техніки безпеки — на кшталт вулкана, що прокидається: відсутній інженер. Що ж до інших спеціалістів, то третина тих, хто одержує гроші за інженерно-технічні посади, — не мають спеціальної освіти, підготовки та ще й не вчаться.

Теж дивно? А ось тут — аж ніяк. Бо кадрами у радгоспі відає дружина директора — Лідія Микитівна Скубаєва, теж без будь-якої спеціальної освіти і підготовки. Отож питання роботи з кадрами вирішуються за відомою приказкою: яке їхало, таке й здибало...

Зате особистий добробут директорської сім'ї сягнув останнім часом нових висот. Подружжя Скубаєвих жило у пречудовому особняку, при якому стояв іще й літній будинок та інші корисні споруди. Але ось радгосп вивершив іще пречудовіший особняк з іще пречудовішим літнім будинком поряд та іншими корисними спорудами. Ходили глухі чутки, мовби той особняк і ті споруди призначаються для спеціалістів, чимало з яких іще й досі туляться по «кутках».

Але чутки виявилися безпідставними. У ще пречудовіший особняк з іще пречудовішою літньою резиденцією поруч — без будь-якого рішення сільради чи райвиконкому, без ордеру, зате з письмовим, хоч і незаконним, дозволом усе того ж М. В. Заболотного — урочисто вдерся директор М. М. Скубаєв з начальником відділу кадрів Л. М. Скубаєвою. І тут же розпорядився прокласти до своєї нової вілли дорогу із залізобетонних панелей, які були призначені для обладнання перекриття в інших радгоспних будинках.

А що ж перший особняк? Може,

спеціалісти, врешті-решт, вибралися із своїх «кутків» — поселилися хоч там?

Якби ж то! У перший особняк — теж без будь-яких документів — вселилася дружина лише одного спеціаліста, та й то — поки що майбутнього: дружина синаші Миколи Микитовича Скубаєва, студента другого курсу філологічного факультету Сімферопольського педінституту, котрий ніякого відношення до радгоспу і до села Олексіївки фактично не має. Ну, й само собою, ніхто за цей особняк нічого не платить. Навіть якоїсь мізерної квартплати...

Ось що побачили ми у широкому каланчацькому степу.

Але чому ж нічого, зовсім нічого не побачили одинадцять поважних комісій, про які ми вже згадували на початку і які спеціально приїздили перевіряти скарги І. П. Лагуса? Приїздили представники Міністерства сільського господарства з Києва, приїздили представники облсільгоспуправління з Херсона, з Каланчацького райвиконкому, райсільгоспуправління, прокуратури...

Не побачили — бо не хотіли нічого бачити.

Це ми зрозуміли, коли звернулися до них усіх із, здавалось би, природними й логічними запитаннями:

— Чому ніхто з причетних до всіх оцих ганебних фактів осіб не поніс ніякого покарання? Ні директор М. М. Скубаєв, ні безпринципні секретар парторганізації радгоспу В. К. Петрик і голова профкому Н. Д. Мальченко, які приховують ці факти, ні головні спеціалісти, які заплутали облік у господарстві, ні, зрештою, зав. фермою В. І. Ярошенко, який цілком довів своїм лиходійством, безвідповідальністю та неробством, що він давно втратив право бути керівником. І як накажете кваліфікувати вчинки згаданих діячів, якщо це, по-вашому, не кричує безгосподарність та безвідповідальність, якщо це не найгрубіші порушення державної, планової, фінансової дисципліни, соціалістичної законності, якщо це не зловживання службовим становищем в особистих цілях?!

Звернулися з цими запитаннями — і не одержали ніякої відповіді.

Навпаки: усі — хоч і не переконливо, зате емоційно — грудьми стали на захист Скубаєва та іже з ним. А особливо — його давні оборонці і покровителі: перший заступник начальника облсільгоспуправління Микола Володимирович Заболотний, начальник райсільгоспуправління Григорій Миколайович Обух, прокурор Каланчацького району Микола Петрович Маховик.

До речі, просто-таки неймовірно, що прокурор, який — за його рішучим висловом — не знайшов за потрібне порушувати кримінальну справу за фактами крупних втрат, нестач, розбазарювання державних цінностей і т. д., виявив високу активність у переслідуванні І. П. Лагуса і знайшов за потрібне офіційно попередити його, що притягнені його до кримінальної відповідальності. Якщо не перестане писати...

...От як воно, кінець кінцем, вийшло.

Ми вважали, що у степу таки все видно. Але — помилилися.

Не все, далеко не все видно у каланчацькому степу на Херсонщині.

Тим, звісно, хто не хоче бачити.

І. ГАЛІЦІН,
В. ЧЕПІГА.

Херсонська область.

ЖИТТЯ СВЯТИХ І НЕЧЕСТИВИХ

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

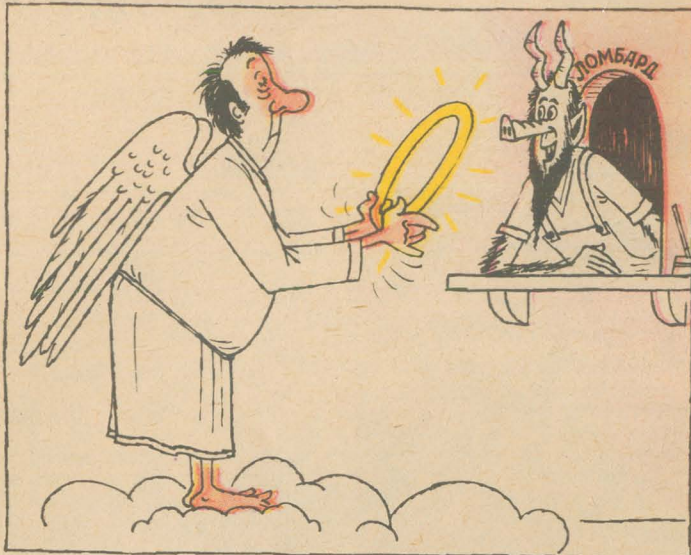
— Уже другий місяць пекло не може нормально працювати. Комісія за комісією! І всі розслідують скарги цього закоренілого кляузника.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

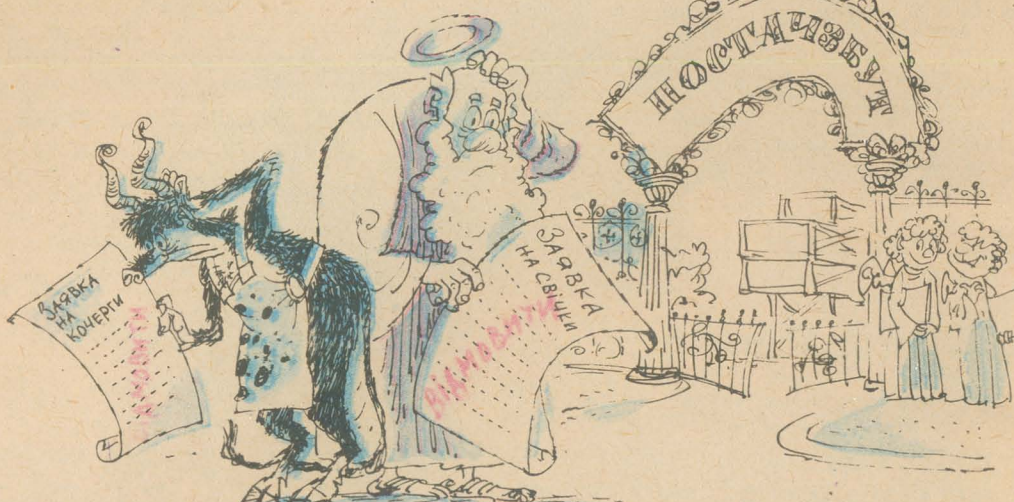
— Раз на мене дихнули, і мені почали вживатися святі.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

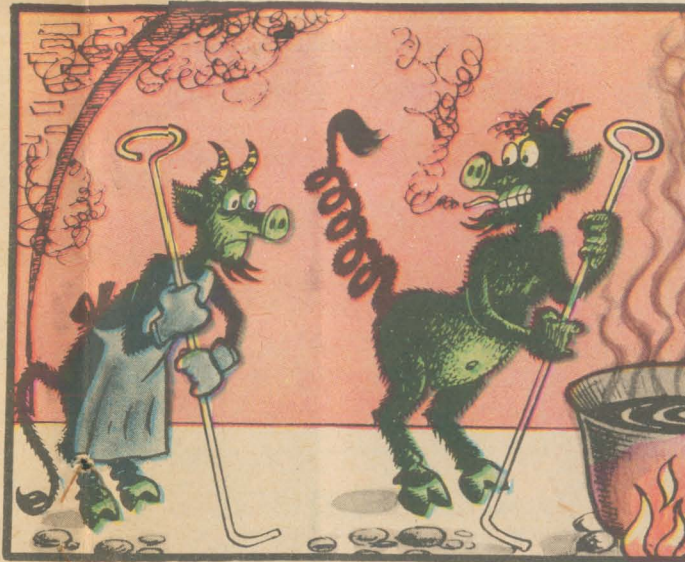
Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ну, задовольнили їхні заявки!
— Ні богу свічки, ні чорту кочерги!

Мал. А. БОРДУНІСА

— Вельзевул за прогул добре хвоста мені накрутив.

Мал. М. КОРДЮМ

Без слів.

Мал. О. КОХАНА

— Де ти, чортеня, таких поганих слів набралось!
Знову біля казанів крутилося!

ПОЛЮБОВНИ СЛІДІВА

Є такі дивні запитання, що їх і риторичними не назвеш, але й конкретними вважати не можна: на конкретне запитання потрібна конкретна відповідь, а що можна сказати, коли до тебе присікують: куди ти, мовляв, дивився (чи дивився)? Та ще й питають, ясна річ, не в кабінеті окуліста, а зачитують уголось якогось акта перевірки або просто загинають пальці, перелічуючи гріхи і упущення в керованій тобою організації.

От недавно, наприклад, до директорів двох автобаз — Миколаївської номер два і Вознесенської номер один тресту «Миколаївводбуд» — товаришів Коржова і Лященка причепилися: де ви, як керівники, були? як ви могли? куди ви дивилися?

Смішно, слово честі, смішно слухати подібні запитання, адресовані Миколі Олександровичу Коржову і Петру Євменовичу Ляценку. Ні-ні, що було, то було: доступ до шляхових листів (або по-простому — путівок) був на автобазі вільний і необмежений, зате контролю за оформленням товаро-транспортних документів, навпаки, не було ніякого. Шоферська братія вписувала у них все, що дозволяла совість. А совість, як ви самі знаєте, штука хитра: може гризти, але інколи любить і поспати. У багатьох водіїв названих автобаз вона спала залюбки, бо ніхто її сну не тривожив: зустрічних перевірок достовірності обсягів перевезень не робили, хоч було кому робити, за витрачанням пального ніхто не стежив і так далі, і тому подібне.

Словом, усе, що могло бути поганого, було. То які ж у цій ситуації можуть бути (вибачте за повторення) запитання? Усе ж ясно, як у божий день.

Скажімо, досить заглянути у відомості на виплату зарплати, де проти директорських прізвищ — їхні ж підписи, і перше запитання — де були? — само по собі відпадає. Звісно ж на роботі, адже підписи не підроблені.

Як могли? Це ще легше, ніж одержати зарплату. Там же треба гроші перелічити, бо, бува, касир помилився, а тут і цього робити не треба: нічого не контролюй, нікого не перевіряй, а лиш підписуй те, що тобі підсовують.

Куди дивилися? Звичайно, на календар дивилися, скільки там до кінця місяця, кварталу чи півріччя лишилося. А в голові — лиш одна думка: як виконати план? За план, знаєте, як тепер строго питають? Якогось там процента не вистачить — і можуть по шапці дати. А якщо не одного і не двох процентів бракує? Мусиш вибирати: або демонструєш принциповість, відмовляючись підписати «липу», і — «адьо!»: Або покладаєш надію на те, що ніхто не поцікавиться, які там тонни перевезені, а які — начебто перевезені, і що якийсь там Петренко чи Іваненко припише якусь сотню тонн начебто перевезеного вантажу.

Воно, звичайно, якщо брати в цілому, то зусилля автобазівських Петренків та Іваненків виливаються в соліднішу циферію. Досить сказати, що за перше півріччя лише з чотирьох організацій, котрі користувалися послугами

автобаз і перевірені вибірково, «надоєно» транспортниками для плану чотирнадцять тисяч тонн вантажів, що дало 565 тисяч тонна-кілометрів вантажообороту. Під ці перевезення списали сорок тонн пального, причому списали так, що ними, цими сорока тоннами, заткнули всі дірки-перевитрати, та ще й економією мали змогу похизуватися.

Бачите: нічого не робили, не контролювали, ні за що не відповідали — і півмільйона тонна-кілометрів у кишені, себто у звіті, що, власне, одне і те ж саме, бо коли ажур у звіті, то й у кишенях вітер не свище. А скільки нервів, часу і зусиль треба було затратити, щоб ці півмільйончика чесним шляхом нашкребти? Ото ж бо, а ви питаєте, куди та де...

Кажете, можна погоріти? Можна. А можна і не погоріти. Бо хто побіжить «капати»? Начальник пересувної механізованої колони № 13 В. М. Гай побіжить «капати», що з його ПМК автобаза здерла зайвих кілька тисяч карбованців за гіпотетичні 7137 тонн перевезених вантажів, приписувавши собі до плану 145680 тонна-кілометрів і зекономивши на цьому чотирнадцять тонн пального? Ні, не зробить ніколи такої підлості товариш Гай. І його колега з ПМК-108 І. Ф. Роздорожний не таїть навіть отакусинької образи на автобазу, хоч остання обчистила касу механізованої колони на десять тисяч карбованців за 3260 тонн піску, якого вона не вивозила.

А живуть вони в мирі та злагоді тому, що всі оці автобази та ПМК-108 — дітки одного батька, тресту «Миколаївводбуд». Одна, так би мовити, сім'я. Ну, припустимо, доповість начальник ПМК-108 І. Ф. Задорожний керуючому трестом І. Я. Садурському: так і так, мовляв, обдирають мене автобази, мов липку. Ну, викличе керуючий директорів автобаз на «килим», а ті йому й скажуть:

— Цей ябеда Роздорожний і нам, і вам яму копає. Виділені автобазами машини в нього простоюють, через це наш план під загрозою. Провалимо ми план — загальнотрестівські показники донизу поповзуть.

Що в такій ситуації керуючому робити? Знову викликати начальника ПМК-108 і зобов'язати його забезпечити найефективніше використання автотранспорту? А хіба такі порядки лише в цій ПМК? Так це ж виходить, що керуючому нічим не треба більше займатися, як використання транспорту? А йому це потрібно? Не потрібно. І начальником ПМК та директором автобаз не потрібно, щоб за якихось нещасних десять-двадцять тисяч карбованців, півсотні тонн бензину вище начальство у свої клопоти вплутувати. Отож і вирішують справу полюбовно: одні виділяють автотранспорт і заплющують очі на те, як він використовується: аби лиш платили нормально. А інші платять за нізачо, тільки б ніхто не казав, ніби вони не дбають. І всі задоволені. А чого ж? Грошиками ж вони жбурляються не із своєї кишені.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Як заєць перелякав тигра

Бенгальська народна казка

Якось заєць зустрів слона, що брів стежкою, витираючи хоботом сльози.

Вуханчик спитав:

— Що тобі, дядьку? Чому такий зажурений?

— А чого радіти, коли сьогодні прийшла моя смертна година? — схлипнув слон.

— Чого ж тобі вмирати, он який ти здоровий і дужий? — всміхнувся довговухий.

— Усьому виною тигр, — пояснив товстошкірий, так важко зітхнувши, що заєць мало не заплакав од жалю. — Смугастий розбійник звелів мені опівдні прийти у поле, де збирається мною пообідати.

Й бідолаха гірко заривав.

— Е-е, було б кого боятися. Якогось там тигра! — вигукнув хоробрий вухань. — Послухай-но лишень мене й усе буде гаразд!

— Що я маю робити? — перестав плакати слон.

— Підними мене вгору й посади собі на голову.

Слон так і зробив.

— А тепер ходім у поле, — рішуче сказав заєць, — і пам'ятай: як штурхну тебе, падай додолу й удавай, що вмер.

— Згода, — відповів слон. — Зроблю все, як ти сказав...

Ледь слон із зайцем на голові дісталися берега річки, а тигр уже тут як тут. Як тільки

Вуханчик угледів зубатого розбійника, відразу ж кинувся гризти слона за вухо. Товстошкірий, звичайно, й не відчув його зубів.

Раптом заєць вигукнув:

— Тьху, яке погане м'ясо!

Відтак куцохвостий укусив слона за шию й крикнув щосили:

— Тьху, яке гидке слоняче м'ясо! Либонь, краще з його шкіри я зроблю підстилку своїм зайчаткам.

І вдарив слона ломакою по голові. Велетень упав, мов підтятий, і удав, ніби мертвий.

Побачивши таке диво, тигр затремтів од страху.

«Яку страшну силу має ота маленька вухата тварина, що одним ударом звалює слона!» — майнуло йому в голові.

А заєць тим часом повернувся до смугастого звіра, ніби щойно його побачив.

— Нарешті я смачно попоїм! — радісно гукнув він. — Кажуть, тигряче м'ясо дуже смачне!

І звівшись на задні лапки, заєць сміливо рушив уперед. Тигр щодуху дременув у джунглі.

А заєць давай кричати йому вслід:

— Го, го, го, все'дно я тебе дожену! Не ховаєшся від мене в цьому лісі.

Ледь живий тигр ускочив до свого лігва й почав міркувати, як далі бути. «З отим чудовиськом ліпше не стрічатися. Сьогодні ж переселюсь у інші краї».

Так він і зробив.

...А слон розповів усім лісовим мешканцям, як хоробрий та кмітливий заєць урятував його від смерті.

З англійської переклав
Анатолій ГУЦЬ.

СМАЧНІШИЙ

— В дитсадочку чай
смачніший, —
Каже мамі Людочка.
— Це ж чому?
— Бо чай п'ємо там
З чашечки без блюдечка.

Ірина ПРОКОПЧУК,
учениця 7-го класу.

село Медовата
Жашківського району
Черкаської області.

ЗАГАДКА

Що дивина ця означа:
Стирчать голки навкруг м'яча,
До нього ближче — він лежить,
Від нього далі — побіжить.

[жжж]

П. ЛЯШЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СТИМУЛ

ГУМОРЕСКА

По обіді начальник відділу збуту Харитоненко зібрав підлеглих на «п'ятихвилинку».

— Колеги, ви знаєте, що після завтра ми відзначатимемо наше професійне свято. А свято, зрозуміло, слід зустрічати гідно, урочисто, піднесено... Для цього варто випустити і спеціальний номер відділівської стінгазети «Збутові — зелену вулицю!» Вона повинна вирізнятися незвичайним оформленням, цікавими матеріалами...

— Ми то згодні, — загули збутівці. — Але ж хто її малюватиме і матеріали до неї писатиме?

— Чи, може, попрохасмо заводського художника, — запропонував інженер Тушкевич.

— Щодо художника сподівання даремні. Як пояснив директор, художник дуже заклопотаний якоюсь терміновою роботою. Та й усі стінгазети нашого заводу він не подуває, — скептично пояснив Харитоненко. — Отже, треба надіятись лише на власні зусилля. Шукатимемо невикористані резерви.

— І де ж їх знайдемо? — зацікавилась комірниця Дудочкина.

— У нас, у колективі, — вийшовши з-за столу і створюючи дружню атмосферу, продовжував начальник відділу. — По-перше, я стимулюю роботу над випуском стіннівки. Хто візьме участь у її оформленні, одержить відгул. По-друге, святкову газету дозволяю малювати в робочий час.

Відділ схвально загомонів. Ірина Яківна відразу згадала, що їй вкрай потрібен відгул, щоб навідатись до кравчині, Аркадій Юрійович, тихий і непомітний працівник, аж підскачів від привабливої перспективи посидіти у верболозі з вудочкою, ветеран відділу Веніамін Іванович зрадив можливості

взяти відгул, щоб записати сина до школи фігурного катання...

Газету малювали всім відділом. Замітки писали про брак, умови праці, ефективність виробництва, відпочинок. Довелось навіть організувати конкурс, щоб відібрати кращі доробки. Але наприкінці від конкурсу вирішили відмовитись, оскільки Ірина Яківна здійняла гвалт:

— Якщо не помістите мою замітку про співака — вантажника Шкварочку, то скажимося і писатиму у всі інстанції!

Довелось зважити.

І газета вийшла на славу. Сам директор похвалив:

— Молодці! Не відділ, а художня майстерня.

І коли згодом потрібно було підготуватись до візиту важливої комісії, Харитоненко викликав заступника.

— Робіть що хочете, а порядок у кабінетах мусить бути ідеальним. Мене викликає директор, ви ж зберіть усіх людей (пообіцяйте відгули), і щоб за дві години впорались... Щоб усе блищало.

Заступник пополотнів, переступив з ноги на ногу, бухикнув у кулак і прошепотів:

— Вадиме Кіндратовичу, красно вибачаюсь, але не можу... Не можу виконати вашого наказу, бо всі люди у відгулі — за випуск святкової стінгазети. Залишилась лише кур'єр тітка Настя. Вона не оформляла стіннівку, бо догулювала тоді попередній відгул за доставку термінового наказу про наше преміювання.

Володимир СУБОТА.

В тому місяці я мав
Сім прогулів — каюсь!
В цьому шість лиш прогуляв
Бачте, виправляюсь!

Злочин

ГУМОРЕСКА

Серед ночі дружина штурхнула мене під бік і тремтячим від страху голосом прошепотіла:

— Там хтось є!.. У вітальні хтось ходить!..

— Де? Ти що? Хто це може по нашій квартирі уночі ходити? — здивувався я.

— Як — хто?! Злочій! — прислухаючись, мовила вона. — О!.. знову... чуєш?!

— Г-м-м? І справді хтось ходить... Ану, стривай, піду подивлюся! — голосно сказав я і підвівся з ліжка.

— Іване, не ходи! — пошепки заблагала дружина і міцно ухопила мене за ногу.

— Дурниця! — сказав я. — Не хвилюйся! Якщо там дійсно злочій, я його, — ти ж мене знаєш, — миттю в баранячий ріг...

Не встиг я домовитись, як двері у спальню відчинилися, заскрипіла підлога і на порозі з'явився здоровань у чорних окулярах.

— Руки вгору! — голосно наказав я.

Злочій злякався і швидко підняв руки.

— І не ворухись!.. Бо зараз таке з тебе зроблю, що болісно буде дивитися! — продовжував я

жахати його. — Вештаються тут усякі по ночах, людям спати заважають!..

Тим часом дружина визирнула одним оком з-під ковдри і почала кричати:

— Рятуйте! Грабують! Допоможіть!..

— Припини верещати! — суворо наказав я дружині і подивився на злочія. — Зараз одягнуса і відведу його у міліцію. Там знають, що з такими робити!..

Злочій тремтів.

— Добре! — погодилася дру-

жина. — Тільки недовго!..

— Як вийде! Це від мене не залежить! — відповів я, взуваючи черевики.

А коли разом із злочієм ми вийшли на вулицю, я звернувся до нього:

— А де ж Павло, Петро, Олесь? Де решта?

— Звісно де, — посміхаючись, відповів «злочій» Мишко, — там, за рогом, чекають.

— Чудово! Спасибі вам, мої друзі! З того часу, як я одружився, вже минуло півроку, а я лиш оце вперше маю нагоду порибалити...

Олексій КРОТКОВ.

Валерій КОВТУН і Тетяна ТАЯКІНА,
народні артисти СРСР,
солісти Київського державного
театру опери та балету ім. Т. Г. Шевченка.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ГУМОРЕСКА

Яка одноманітність! І вчора, і позавчора за вікном автобуса ті ж самі будинки, сквери, вулиці. А доводиться дивитись. Невідривно. Наче все це ти бачиш уперше. І ти в захопленні. Зачарований. Наче нетутешній. Наче ти з Лозоватки, чи з Вапнярки...
Ось «Продмаг». За ним — «Книги». Скверик з пустими лавочками, бо ще рано...
Вже й шия болить. Весь час в одній позі! Кінотеатр... Кіоск... Парк...
І сусідочка наче нічого. Засік, зиркнувши правим оком. Вушко. Носик. Оце б перекинутись словечком, другим. Те та се. Хі-хі. Ха-ха. І увечері — побачення. Так ні ж!
Педінститут... Телеательс... Телеграф...

Хоч би вікно протерли. Дивишся наче крізь густий туман! Вже й очі заболіли. Шия щемить. Хочеться повернутись. Так ні ж!
А все через те, що я дуже совісний, ввічливий. Від природи. От варто мені повернути голову праворуч, зустрінись очима з отим дідом, що стоїть уже з півгодини, і я не витерплю, скажу: «Сідайте, дедушка!»
От бач! Так і є. Повернув голову, підвівся: — Сідайте, дедушка!
Він сів. А я зійшов. Якраз моя зупинка.

Яків БРАНИЦЬКИЙ.

м. Кривий Ріг.

Начальник цеху Максим Іванович Шматко розвів руками і твердо сказав:

— Людина я принципова. І тому рішуче відмовляюсь писати позитивну характеристику контролерові Рибченку. Це нероба, нестійка людина. Здатний завалити будь-яку справу.

Він розпалівся і хвилин п'ять лаяв контролера, добираючи найдошкульніші слова.

Помічник директора заводу по кадрах Василь Михайлович Тесля спочатку слухав, потім поблажливо посміхнувся:

— Досить, Максиме Івановичу! Не треба так категорично. Рибченко ще молода людина! Тридцять років. Працює у вас два роки. Виконує певну роботу.

— Погано працює і недбало виконує, — запально заперечив Шматко. — Був старшим контролером — перевели в рядові!..

— Повторюю, не треба так! Освіта середня, він єдиний з вашого цеху підходить за об'єктивними даними... Крім того, це неправильно — звичайнісінькому контролерові давати негативну характеристику. Інженери, техніки, всілякі там керівники — то інша справа. У них обов'язково є і позитивні риси, і недоліки. А рядові — всі хороші. Якщо ж в окремих з них є певні збочення, — значить, винні громадськість і службові особи. Не добились належного рівня роботи серед трудящих... У даному випадку — ви теж.

— Я?! Я повинен виховувати цього тридцятирічного бовдура?! Цього дармоїда?!

— Спокійно, шановний, спокійно! І ви, звичайно... — Тесля хвилину помовчав і додав:

— Я, шановний Максиме Івановичу, хочу, щоб ви об'єктивно охарактеризували перспективну людину. Для вашої і нашої користі.

— Я відмовляюсь! Як людина принципова, заявляю: від нікчеми, до того ж п'янички, ніякого толку не буде. А щодо перспективи — вибачте! Ще одне порушення — і піде різноробочим...

— Заспокойтесь: те, що я вимагаю, — це потрібно. У першу чергу, для вас.

Запанувало мовчання.

— Я просто не знаю, що можна сказати позитивного про цього ледацюгу, — промовив нарешті Шматко.

— Подайте мені особисту справу Рибченка, вона коло вас, і аркуш паперу. Так! Пишемо! «Характеристика на Рибченка Павла Онисимовича 19... року народження, з... працює контро-

лером в цеху». Продовжуємо... «За час роботи показав себе...»

— Це вже ви формулюєте. За два роки п'ять місяців — три догани за прогули і запізнення. І ще дві аж просилися за п'ятику на робочому місці... Сам застукав...

— Гм! Сформулюємо так: «За час роботи в цеху виконував обов'язки контролера». Нейтрально... А як до нього ставились у колективі?

— Як до нероби!

— Це вже занадто! Ви говорили, що він випивав на роботі. Не сам же! Значить, були в нього товариші. Як бачите, не всі до нього ставились негативно.

— Он як вивертаєте! Я, як людина принципова, відмовляюсь...

— Не вивертаю, а намагаюсь об'єктивно оцінити людину.

— Ну, а якщо об'єктивно, то він, як кажуть по-науковому, «негативний лідер». Бачите, у нас сотня людей в цеху, сотня характерів. Є й такі, до яких Рибченко був прихильний...

— Ну от, бачите, користувався авто-

ритетом у частини колективу. Напишемо про авторитет... Ну, а як з мораллю?

— Не тільки п'яниця, а й... Розвалив сім'ю. Розлучився з чудовою жінкою, покинув дитину...

— Гм! Життя — складна штука, — філософськи зауважив Василь Михайлович. — З мораллю, значить, тугувати. — Тесля задумливо гортав трудову книжку, роздивлявся анкету. Об'єктивних даних для позитивної характеристики фактично не було. Переглянув особову справу Рибченка. Висновки лікаря про стан здоров'я, результати обстежень.

— Максиме Івановичу! Ви подивіться! Це ж абсолютно здорова людина! — Рибченко дійсно абсолютно здоровий... бовдур, охочий до випивки й жінок.

— Ну, навіщо ж так? Оптиміст, життєлю!

— Дався вам оцей нероба! Куди ви його мостите? На керівну посаду в моєму цеху — не дозволю...

— Тьху, які слова! Стараюсь для вашого блага! Хочу направити у дворічну школу майстрів з відривом від виробництва.

Обличчя начальника цеху відразу посвітлішало.

— Чого ж ви відразу не сказали?! За чверть години позитивна характеристика була готова.

Валер'ян ЄСЬКОВ.

м. Харків.

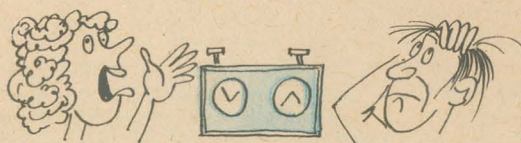
Позитивна характеристика

ГУМОРЕСКА

ЧОТИРМА РЯДОЧКАМИ

НА П'ЯТИХВИЛИНЦІ

На п'ятихвилинци язикату жінку
Не чіпав і словом критик ні один.
Спробуй зачепити!.. І п'ятихвилинка,
Мабуть, не закінчиться і за п'ять годин.

ДАМОКЛІВ МЕЧ

Калитку набиває, аж трясеться,
І непогано, каже він, живеться...
Але, скажіть, яке то вже життя,
Коли мечем над ним висить стаття.

НАПРОЛОМ

Біда та й годі з нашим Петькою,
До благоденства напролом:
Якщо державі дати — піпеткою,
Як у держави взяти — відром.

УХИЛ

Якийсь у нього ухил барахольний —
Від «шматків» робиться неначе малахольний:
Щоб те заморське барахло придбати,
Готовий душу чортові продати.

П'ЯНА БАЛАЧКА

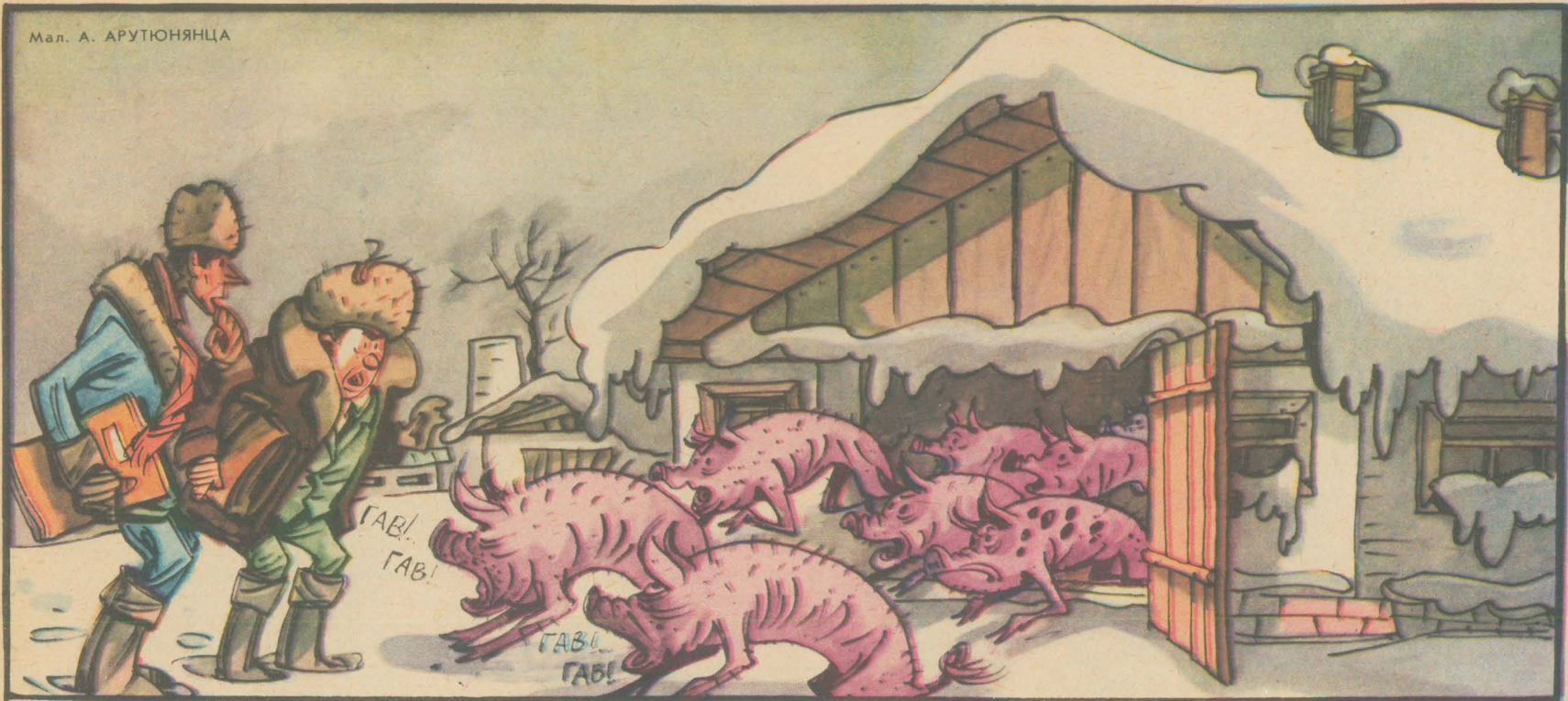
Балакали на міжнародні теми,
Вирішували внутрішні проблеми.
О, скільки наговорено там, боже!..
Ну, а про що — ніхто згадати не може.

ЩЕ РАЗ ПРО ПРОБЛЕМУ МОЛОДИХ

Писати почав молодим і красивим,
До спілки ж потрапив і лисим і сивим,
Вважається він ще й не дуже старим,
Але вже, пробачте, йому не до рим.

Юрій КРУГЛЯК.

— У свинарнику собачий холод.

Народні УСМІШКИ

МОЖНА БУЛО Б...

Спостерігаючи за дідом-вдівцем, що саме розвішував білизну у дворі, сусідка звертається до нього:

— Ви, діду, оженилися б чи що. Все було б полегшення.

— Я, може б, і не проти. Але ж у нашому селі нема підходящих молодичь, а в Сотниківці я не дійду.

Повідомив І. ЧЕРГИКАЛО.

м. Яготин
Київської області.

У ПЕРУКАРНІ

Перукар, оглядаючи обличчя клієнта:

— Ви бували в мене раніше?

— Ніколи. Ці рубці на обличчі — сліди автомобільної катастрофи!

Повідомив В. МЕЛЬНИЧУК.

м. Полонне
Хмельницької області.

РІЗНА ПЛАТА

Іде парубок возом. Коли це трапляється йому дівчина, і проситься, щоб той її підвіз. Проїхавши версту, парубок і почав:

— Ой, яка ж ти білолиця! А які ж у тебе гарні очі! І які ж у тебе...

Дівчина не втерпіла і каже:

— Зупини коней, далі я пішки піду.

— Чому?

— Бо ти зараз почнеш до мене залицятися і цілувати, знаю я вашого брата.

— Такого ніколи не було і не буде, — відказує їй хлопець.

— А чому ж ти до мене так говориш?!

— Бо я з красивих дівчат більше грошей беру.

Повідомив В. ЖАРСЬКИЙ.

м. Біла Церква.

ПРУЖИНА

Тільки задрімав Марко Шишак — раптом щось як гупне. Підхопився, витріщив очі на дружину.

— Що це? Де це?

— Не знаю, — перелякано стонула та плечима.

Посиділи, помовчали. Коли це знову — гуп!

— Знаєш, що то? — догадалася дружина.

— Що?

— Двері у під'їзді. Там пружина відірвалася. А піднявся вітер, от вони й гупають.

— То, може, піти прибити? Бо це ж усю ніч спати не будемо.

— Лежи. Тобі що, більше за всіх треба? І Черниш бачив, що відірвана, і Козубенко, і Люлька. Але ж ніхто не взяв молотка та не прибив. Їм також гупає, не тільки нам.

— Теж правильно, — погодився Марко і знову пірнув під ковдру.

За декілька хвилин гупнуло так, що аж скло у вікнах задзвеніло.

ГУМОРЕСКА

— І скажи тільки, Клаво, що за люди? Ясно ж — не сплять, а от ніхто не вийде.

— Та-а-ак, — протягнула Шишачиха. — І серед таких ми живемо!

...До самісінького ранку гупали двері, дзвеніли шибки, і Шишаки, звичайно, так і не змогли заснути. Коли задзвенів будильник, Марко піднявся, глянув у дзеркало і не впізнав себе. Лице бліде, під очима синюваті торбинки.

— Дала пружина знати, — тихо сказав він.

Перекусивши абияк, бо їсти зовсім не хотілося, Шишак зібрався на роботу. Тільки вийшов із своїх дверей — і мало носом не наштовхнувся на сусіда Дмитра Козубенка. Глянув — а у нього лице точнісінько таке ж, тільки під очима ще синіше.

«Ага, голубчику! Ти теж не спав», — подумав Шишак. І на душі йому відразу зробилося легко й приємно.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Який культурний хлопець Вася.

— Та ти що, це в нього манера така — перед тим, як нахамити, починає вибачатися.

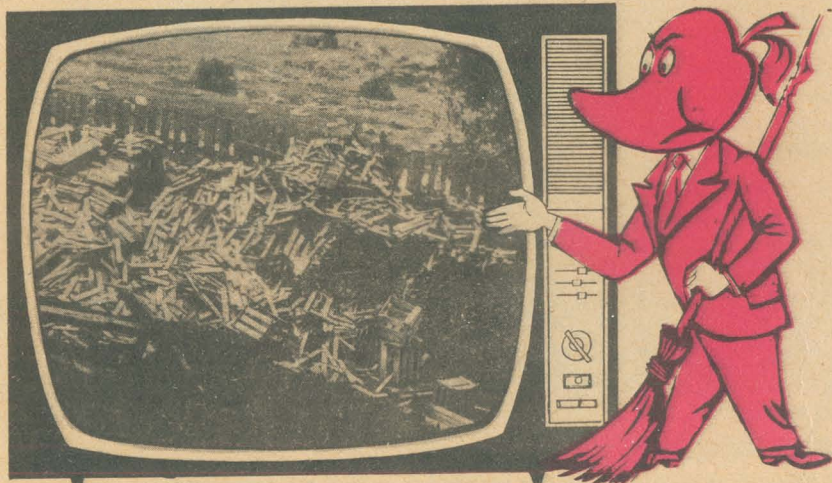
— Запізналася, Руда. Бач, випередили тебе мої рідні дітки.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Не подумайте, що на ваших екранах зображено звалище. Це — тарний склад Новоград-Волинського консервного заводу (Житомирська область). І не подумайте, що керівники підприємства зберігають на ньому тару таким нехлюйським способом. Ні! Просто вони проводять цікавий селекційний експеримент. А саме: що вийде, коли засіяти землю самими цурпалками? Чи не виростуть з них дерева, на яких ростимуть дерев'яні ящики?

На цьому, шановні телеглядачі, — до побачення! До наступного телебачення!

Друже Перче!

Розсуди нас, будь ласка, бо ніяк ми, жителі села Карнагорово, не можемо дійти спільної думки. Одна половина стверджує, що найзайнятіші люди — в Одеському облвиконкомі, а інша — що в облуправлінні культури.

А поділилися ми на два табори після того, як поскаржилися тобі, що в нашому Карнагоровому клубі перетворили на склад для зберігання цементу, не таке вже й старе приміщення школи віддають під тракторну бригаду (а діти їздять по науку за сім кілометрів), що в село не ходять автобуси, що немає тут дитсадка, словом, що турботою і піклуванням карнагорівчанам, м'яко кажучи, не набридають.

Не набридли й цього разу. Нашого листа ти надіслав Одеському облвиконкому, і ми сподівалися, що товариші повідомлять, яка нам світить перспектива. Проте в облвиконкомі навіть не дочитали листа до кінця — про автобуси, школу, дитсадок — і перифутболили її в облуправлінні культури. Там теж, очевидно, людям вгору ніколи глянути, бо виконуючий обов'язки начальника управління Д. П. Белов спробував лише на лаконічну відповідь: мовляв, за існуючими нормами будівництво клубу в селі неможливе. І крапка.

Цікаво, а таке ставлення до скарг трудящих якимись нормами дозволяється?

ЖИТЕЛІ СЕЛА.

Березівський район
Одеської області.

От кажуть, ніби не знайдеш нині людини, котра б сумнівалася, що спорт — це здоров'я. Нічого подібного. Приїжджай до нас, у село Копитково, а конкретніше — до місцевої середньої школи. Біля неї ти побачиш глибокий котлован і наполовину розтягнуті купи цегли. Це тут буду-

ється шкільний спортзал. Не один рік і не два отак буде. А чому? Та тому, що не перевелися ще люди, котрі сумніваються, що спорт — це здоров'я.

УЧНІ.

Здолбунівський район
Ровенської області.

Рік тому я здала свого годинника у Врадіївське побутоб'єднання і весь рік буквально оббивала пороги майстерні. Мене просили прийти за кілька днів, за тиждень, за місяць. Обіцяли полагодити «найближчим часом», «коли з'яляться відповідні деталі»... Нарешті мені просто сказали, що мій годинник десь загубився.

Я розумію, рано чи пізно мені видадуть компенсацію за нього. Це передбачено правилами. А чому, Перче, немає відповідних правил щодо годин, втрачених клієнтами? Бо ж ті години, які в мене зухвало відібрали горе-ремонтники, коштують набагато більше самого годинника.

Ф. ГИЛКО.

Миколаївська область.

Чи не міг би ти регулярно, принаймні, через номер критикувати товаришів з Івано-Франківської міськради, котрі відповідають за водопостачання. Минулого року після твоєї критики одразу ж з'явилася вода в наших будинках, розташованих по вулиці Радянській. З'явилася і... через місяць зникла. Тепер знову буває лише епізодично, переважно серед ночі.

От ми і думаємо, Перче, якщо після твоєї критики цим товаришам вистачає трудового ентузіазму лише на місяць, доведеться тобі й перчитися їх щомісяця.

МЕШКАНЦІ БУДИНКІВ

№№ 99, 101, 103 та інших
по вулиці Радянській.

м. Івано-Франківськ.

Вибірники СПЕГАСА

«Чим знаменитий був Каблук?
Усіх давив — без спуску з рук».

А. Г-вий з Кривого Рогу.

— Точніше, мабуть, було б: «без спуску з ніг»?

«В супермаркеті гордий Лис
Сунув гуси, кури...
М'ясо їв і кістки гриз,
Дер із зайців шкури».

...Разом з Лисом на подвір'ї
Вили два Шакали.
Та й довилися... Їх прогнали
У пустельні горискали».

Досить!.. шкодить лісу, звірам,
Продавати хутра, пір'я
І порушувати звичай
Лісової звірограї».

О. С-юк з м. Луцька.

— Ваша віршобайка, безперечно, нажене немало жажопереляку на усіх звірошаклів і лісотварин!

«Хвалився Вогню Кварцит:
— Я найкращий дефіцит!»

О. К-ан
з Овруцького району
на Житомирщині.

— І де тільки люди дістають такі імБортні рими?..

«Тату! На мені бажає
Оженитись Слава!
Так у чім же справа?
— Він ще у штанцях гуляє...»

М. Б-ський
із Запоріжжя.

— Зачекаємо, поки Слава почне гуляти у спідниці!

«Заявление»

Прошу Вас выписать мне 100 кг зерна, так как я нуждаюсь в диетпитании».

«ОБЪЯСНИТЕЛЬНАЯ»

Я грузил солому, перед обедом у меня лопнуло кольцо от насоса и вытекло масло. Я поехал в гараж чтобы взять масло. По дороге я вытащил легковую машину, выпил 200 гр и застрял».

Надіслав В. ВОРОБЕЙ.

«ИНФОРМАЦИЯ»

о проведенной замене, монтаже и демонтаже оборудования на животноводческих фермах

за _____ месяц 198 г.

Шифр помещения _____

Район _____ хозяйство _____ ферма _____

ЗАПИСАНО В ПАСПОРТЕ

Всего голов КРС _____ в т. ч. коров _____, телят _____, слесарей _____
НАДО ЗАПИСАТЬ

Всего голов КРП _____ в т. ч. коров _____, телят _____, слесарей _____

Надіслав М. РУКОЯТКІН.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Спростування ТАП» — у замітці під такою назвою (№ 12 журналу) Перець повідомляв про те, що працівники мостобудівельного управління № 5 тресту «Укрдор-мостобуд» поблизу села Кам'яне (Вільнянський район) покинули напризволяще понівечені екскаватори та причепи.

Після виступу Перця заступник голови Запорізького обласного комітету народного контролю В. А. Клименко повідомив, що усе покинуте обладнання здано в металобрухт.

◆ Про те, що директор сільсько-го Будинку культури Галасун С. М. ставиться до своїх обов'язків байдуже, культурно-освітню роботу занедбав, а на скарги односельчан не реагує, писалося у листі жителів села Топильна (Черкаська обл.).

Як повідомив завідувачий Шполянським райвідділом культури тов. Коваль, вказані у листі факти підтвердились. Галасуна С. М. з посади звільнено. Тепер на посади директора Будинку культури та художнього керівника призначено випускників культурно-освітнього училища. Нині культурно-масова робота ведеться на належному рівні.

◆ В одному з листів до редакції йшлося про те, що Фастівський (Київщина) молокозавод випускає молокопродукцію низької якості.

◆ Голова Фастівського міського комітету народного контролю тов. Гришин повідомив редакції,

що при перевірці листа наведені в ньому факти підтвердились. За випуск неякісної продукції до дисциплінарної відповідальності притягнуто старшого майстра Грибовську В. Н., змінного майстра Вівчаренко Т. І., лаборанта Федорову Н. Г. З них стягнуто гроші за переробку бракованої продукції. Позбавлені премії лаборанти Кондратюк та Ніколенко.

◆ Деякі ходові товари у Первомайській аптеці № 66 продавались з навантаженням. Про це повідомлялося в одному з листів до Перця.

Як повідомив начальник Миколаївського обласного аптекоуправління А. С. Тарнавський, факти при перевірці підтвердились. За порушення правил радянської торгівлі виконуючому обов'язки завідувача аптекою Мільчак Г. С. оголошено догану. Керівників аптеки області суворо попереджено про неприпустимість подібної практики.

◆ Експедитор по доставці комбікормів на Пирятинську (Полтавщина) птахофабрику Шульженко М. Л. любив заглядати в чарку. І робив це навіть у робочий час. А коли людина «під градусом», яка вже тоді робота. Отож він і йшов додому, прихопивши з собою клумака з комбікормом. Лист про це надійшов до редакції.

Голова Пирятинського районного комітету народного контролю тов. Попович повідомив редакції, що листа перевірено на місці. Факти підтвердились. Шульженко М. Л. з посади експедитора звільнено.

Перець видав чергову серію антипожежних карикатур. Вміщуємо кілька малюнків з цієї серії.

— Товаришу голово! По-моєму, настав час придбати протипожежний інвентар!..

— Тут горить, а ти з дурницями лізеш!

— Добрячий міг первачок стояла...
вийти у Семена! Бач, як рвонуло!!

— Ніби ж тут наша хата
— Ой, чуло ж моє серце, що телевізора не вимкнула!..

— А це що за яма!
— Один тип оте оголошення вирішив проігнорувати. Так оце й усе, що від нього лишилося...

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 23 (1185)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 31.10.84. Підписано до друку 19.11.84. БФ 01056. 70 × 108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2306000 прим. Зам. 06607.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

Два чоботи пара.